

Arrest

nr. 72 619 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 17 mei 2005 het Rijk te zijn binnengekomen en dient diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt op 32 december 2005 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoeker dient op 18 februari 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 3 augustus 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 8 oktober 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 3 november 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

1.4. Op 10 november 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 21 december 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hier tegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 59 063 van 31 maart 2011.

1.5. Op 8 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 14 april 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 26 september 2011 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde N. C. {...}

geboren te {...}

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 31/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. {...}”

1.7. Op 24 oktober 2011 maakt verzoeker bijkomende stukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij op 2 augustus 2011 zou hebben ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen alsook schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"1) Schending van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

A. Algemene principes:

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden (lat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd. Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling uitdrukkelijk worden bekendgemaakt Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond 'van draagkrachtige elementen De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen) Bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn d w z dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rehtens aanvaardbare motieven Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden Zij dient de beslissing te stoeien op een correcte en zorgvuldige feitenindring Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen(MAST. A.. Overzicht van liet Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49). Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. "Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding. wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen," (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing

Ingevolge de beslissing dd. 31 maart 2011 waarbij verzoeker door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet als vluchteling werd erkend, vaardigde verweerder het uitwijzingsbevel dd. 26 september 2011 uit. Dit uitwijzingsbevel miskent evenwel de bestuur om reden dat verzoeker op 2 augustus 2011 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van humanitaire redenen (artikel 9bis Vreemdelingenwet) had ingediend waarop tot op heden nog geen beslissing werd genomen. (Stuk 2) Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent. Gelet op de nog lopende regularisatieprocedure waarin nog geen beslissing werd genomen, kan verweerder niet in redelijkheid komen tot het door hem genomen uitwijzingsbevel dd. 26 september 2011 en is het redelijk dat verzoeker de kans moet krijgen om het resultaat van deze procedure af te wachten. Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan. Bovendien had verweerder bij de motivering van zijn beslissing dd. 26 september 2011 de door verzoeker ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 2 augustus 2011 minstens in overweging moeten (kunnen) nemen. Verweerder heeft dit niet gedaan doch zich integendeel ten onrechte beperkt tot het geven van een stereotiepe motivering als volgt ("Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad , betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.") zonder op z'n minst het gegeven aan te halen dat verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend waarop nog geen beslissing werd genomen. In die zin is de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt zij een schending uit van de motiveringsplicht. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.). Door zich in de bestreden beslissing te beperken tot een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen in verzoekers

dossier (m.n. zijn lopende regularisatieprocedure), in overweging heeft genomen. Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan. Minstens is verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan zodat de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerder in casu niet is vervuld. Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26 september 2011 te worden vernietigd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt tevens op dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5. Verzoeker betoogt in essentie dat hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat hierover nog geen beslissing werd genomen zodat de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig is. Voorts meent verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag in de motivering van de bestreden beslissing had moeten betrekken.

2.6. In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden, gelet op het feit dat hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, wijst de Raad er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker maakt een schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER